

[Domov](#) > ... > [Družinske Zadeve In Dedovanje](#) > [Zakonita Selitev V Tujino Z Otroki](#) > Croatia

Zakonita selitev v tujino z otroki

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Hrvaška

1 V katerih primerih lahko eden od staršev zakonito premesti otroka v drugo državo brez soglasja drugega starša?

Kar zadeva okoliščine, v katerih lahko eden od staršev otroka zakonito premesti v drugo državo brez soglasja drugega starša, je treba razlikovati med naslednjima primeroma:

- (a) kadar želi starš, pri katerem otrok živi, otroka zakonito premestiti v drugo državo in
- (b) kadar želi starš, pri katerem otrok ne živi, vendar ima z njim stike, otroka zakonito premestiti v drugo državo.

(a) Starš, pri katerem otrok živi po razvezi zakonske zveze, lahko otroka v okviru izvajanja vsakodnevne skrbi zanj zakonito premesti v drugo državo (npr. na enodnevni izlet), če to ne ogrozi pravice drugega starša do stikov z otrokom, kot je določeno v členih 95 in 119 družinskega zakona (*Obiteljski zakon*) (*Narodne Novine* (NN; uradni list Republike Hrvaške) št. 103/15 in 98/19, 47/20, 49/23 – odločba Ustavnega sodišča Republike Hrvaške (*Ustavni sud Republike Hrvatske*) in 156/2023). Vsak od staršev ima ne glede na to, ali starša izvajata starševsko skrb skupaj ali jo izvajata eden od staršev sam, pravico, da samostojno sprejema vsakodnevne odločitve v zvezi z otrokom, ko ta biva pri njem (člen 110 družinskega zakona). Če starša po razvezi zakonske zveze skupaj izvajata starševsko skrb (člen 104 družinskega zakona), morata odločitve, ki so pomembne za otroka, sprejemati sporazumno (člen 108 družinskega zakona). Glede na to, da začasno bivanje v drugi državi (npr. enodnevni izlet) ne pomeni, da se namerava spremeniti otrokovo stalno ali začasno prebivališče, in tako ni vključeno na izčrpn seznam temeljnih osebnih pravic otroka v skladu s členom 100 družinskega zakona, bi bilo zato treba ustrezno uporabiti določbe člena 99(2) družinskega zakona. Enako velja, kadar starš, pri katerem otrok živi po razvezi zakonske zveze, delno sam izvajata starševsko skrb (člen 105 družinskega zakona). Če pa starš, pri katerem otrok živi po razvezi zakonske zveze, na podlagi sodne odločbe izvajata starševsko skrb sam, za začasno premestitev otroka v drugo državo ne potrebuje soglasja drugega starša (člen 105(5) družinskega zakona).

(b) Če se starš, pri katerem otrok po razvezi zakonske zveze ne živi, vendar z njim ohranja stike, odloči otroka zakonito premestiti v drugo državo, lahko to stori, če gre v drugo državo začasno (npr. na enodnevni izlet) v času, ko uveljavlja pravico do stikov z otrokom (člen 121 družinskega zakona), in če mu ta pravica ni bila odvzeta ali omejena s sodno odločbo (členi 123 do 126 družinskega zakona). Vsak od staršev ima ne glede na to, ali starša izvajata starševsko skrb skupaj ali jo izvajata eden od staršev sam, pravico, da samostojno sprejema vsakodnevne odločitve v zvezi z otrokom, ko ta biva pri njem (člen 110 družinskega zakona). Če starša po razvezi zakonske zveze skupaj izvajata starševsko skrb (člen 104 družinskega zakona), morata odločitve, ki so pomembne za otroka, sprejemati sporazumno (člen 108 družinskega zakona). Glede na to, da začasno bivanje v drugi državi (npr. enodnevni izlet), ko eden od staršev uveljavlja pravico do stikov z otrokom, ne pomeni, da se namerava spremeniti otrokovo stalno ali začasno prebivališče, in tako ni vključeno na izčrpn seznam temeljnih osebnih pravic otroka v skladu s členom 100 družinskega zakona, bi bilo zato treba ustrezno uporabiti določbe člena 99(2) družinskega zakona. Enako velja, kadar starš, pri katerem otrok živi po razvezi zakonske zveze, delno sam izvajata starševsko skrb (člen 105 družinskega zakona), ker ima starš, ki ima neposredne stike z otrokom, svobodo in pravico, da otroka zastopa v vsakodnevni zadevi v času otrokovega bivanja pri njem (v skladu s členoma 110 in 112 ter v povezavi s členom 105(1) družinskega zakona).

V teh primerih je treba poudariti pomen določbe člena 111 družinskega zakona, saj si morata starša, ne glede na to, ali izvajata starševsko skrb skupaj ali jo izvaja eden od njiju sam, med seboj izmenjevati informacije o otroku, kar vključuje informacije o premestitvi otroka v tujino. To ni le pravna obveznost staršev, temveč so za prehod državne meje potrebni osebni in drugi dokumenti, ki jih mora imeti s seboj otrok ali starš, ki ga spremlja.

Če eden od staršev meni, da bi lahko drugi starš zlorabil tako začasno premestitev otroka v tujino, lahko v nepravdnem postopku od sodišča zahteva, da naloži enega od ukrepov iz člena 418 družinskega zakona, s čimer se zagotovi izvršitev odločbe o stikih med staršem in otrokom, ali enega od ukrepov iz člena 419 družinskega zakona, s katerim se zagotovi varna vrnitev otroka.

Najbolj zaželeno je, da se starša dogovorita o teh in podobnih zadevah, ki jih lahko nato uredita v načrtu o skupni starševski skrbi (člen 106(3) družinskega zakona).

2 V katerih primerih je za premestitev otroka v drugo državo nujno soglasje drugega starša?

Za vsako (trajno) premestitev otroka v drugo državo zaradi spremembe otrokovega stalnega ali začasnega prebivališča je potrebno soglasje obeh staršev. Ne glede na to, ali starša izvajata starševsko skrb skupaj ali jo delno izvaja eden od njiju sam, mora starš, ki želi spremeniti otrokovo stalno ali začasno prebivališče s premestitvijo otroka v drugo državo, za to pridobiti pisno soglasje drugega starša (člena 100 in 108 družinskega zakona). Če pa eden od staršev sam polno izvaja starševsko skrb, obstaja možnost, da za premestitev otroka v drugo državo zaradi spremembe otrokovega stalnega ali začasnega prebivališča ne potrebuje soglasja drugega starša (člen 105(5) družinskega zakona).

3 Kako je mogoče otroka zakonito premestiti v drugo državo, če drugi starš za premestitev ne da potrebnega soglasja?

Če starš, ki želi spremeniti otrokovo stalno ali začasno prebivališče s premestitvijo otroka v drugo državo, ne more pridobiti pisnega soglasja drugega starša, sodišče v nepravdnem postopku odloči, kateri od staršev bo v tej zadevi zastopal otroka, da se zaščiti otrokova korist (člena 100(5) in 478(1) družinskega zakona). Pred začetkom tega nepravdnega postopka je treba izvesti postopek izvensodnega obveznega svetovanja, v katerem poskuša skupina strokovnjakov iz centra za socialno delo staršema pomagati, da se sporazumeta o zadevi (člen 481 družinskega zakona - postopek izvensodnega obveznega svetovanja kot procesna zahteva za začetek postopka iz člena 100(5) družinskega zakona). Če se starša med postopkom obveznega svetovanja ne moreta sporazumeti, o zadevi odloči sodišče v nepravdnem postopku, pri čemer se upoštevajo zlasti starost in mnenje otroka, otrokova pravica do stikov z drugim staršem, želja in pripravljenost staršev, da sodelujeta pri izvajanju starševske skrbi, osebne okoliščine staršev, razdalja med krajem stalnega ali začasnega prebivališča staršev in krajem, kamor naj bi bil otrok premeščen, in prometne povezave med tema krajema ter pravica staršev do prostega gibanja (člen 484 družinskega zakona).

Vendar je treba poudariti, da če eden od staršev sam polno izvaja starševsko skrb, ne bo potreboval soglasja drugega starša, da bi premestil otroka v drugo državo zaradi spremembe otrokovega začasnega ali stalnega prebivališča, kar pomeni, da v tem primeru nasprotovanje drugega starša nima pravnega učinka (člen 105(5) družinskega zakona).

4 Ali za začasno premestitev (npr. dopust, zdravstvena oskrba itn.) in za trajno premestitev veljajo ista pravila? Priložite ustrezne obrazce za soglasje, če ti obstajajo.

Kot je navedeno v odgovorih na vprašanja od 1 do 3, so z družinskim zakonom pravice in obveznosti staršev različno urejene glede na to, ali je otrok v drugo državo premeščen začasno (npr. enodnevni izlet, ki ne ogroža pravic drugega starša) ali trajno zaradi spremembe njegovega stalnega ali začasnega prebivališča.

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.